

[Socialministeren]

erhvervsevnen er nedsat med 15 pct. eller derover.

Ved dødsfald modtager den skadelidtes efterladte ægtefælle eller samlever et overgangsbeløb til dækning af udokumenterede udgifter i forbindelse med dødsfaldet, og herudover kan der blive tale om erstatning for tab af forsørger.

Endelig kan en skadelidt i et vist omfang få dækket udgifter til sygebehandling, optræning og proteser, briller eller andre hjælpemidler. Derimod kan der kun i helt specielle tilfælde ydes dækning for tabt arbejdsfortjeneste under sagens behandling.

Arbejdsskadeforsikringsloven afløste den tidligere ulykkesforsikringslov og medførte på forskellige punkter ændringer i forhold til den dagældende ordning.

Erstatning til en skadelidt blev efter ulykkesforsikringsloven ydet som en samlet invaliditetserstatning, svarende til de rent medicinske følger af skaden, men med hensyntagen til den pågældendes indtægt og alder. Der var med andre ord ikke tale om en opdeling i men- og erhvervsevnetabsersatning. Ændringen førte med sig, at der blev ydet større erstatninger for virkelig store skader, mens erstatning for de små skader blev mindre.

Generelt blev erstatningsniveauet hævet, idet ydelsen ved fuldstændigt tab af erhvervsevne i dag udgør $\frac{3}{4}$ af skadelidtes årløn mod tidligere $\frac{2}{3}$. Samtidig blev maksimum for årlønnen forhøjet.

På foranledning af EF skete der for erhvervssygdommes vedkommende en udbygning af systemet. Der blev herved indført specielle bevisregler for egentlige erhvervssygdomme.

De egentlige erhvervssygdomme er i loven defineret som sygdomme, der efter medicinsk og teknisk erfaring skyldes særlige påvirkninger, som bestemte persongrupper gennem deres arbejde eller de forhold, det foregår under, er udsat for i højere grad end personer uden den slags arbejde.

Disse egentlige erhvervssygdomme er optaget på en fortegnelse, som forhandles med et særligt udvalg, erhvervssygdomsudvalget, og som revideres med jævne mellemrum.

Når der er tale om lidelser optaget på fortegnelsen, gælder den regel, at den skadelidte har krav på lovens ydelser, medmindre det anses for overvejende sandsynligt, at syg-

dommen skyldes andre forhold end de erhvervsmæssige. Det er med andre ord ikke den person, der rejser kravet om erstatning, der skal bevise, at erhvervet har fremkaldt sygdommen. Man har kaldt denne regel for »den omvendte bevisbyrde«. I realiteten er der snarere tale om det krav, man stiller til bevisets styrke.

Der er imidlertid også erhvervssygdomme, der eventuelt kan anerkendes efter loven uden at være opført på fortegnelsen. Listen over erhvervssygdomme kan nemlig ikke på noget tidspunkt garanteres at være udtømmende. Der er derfor mulighed for at anerkende sygdomme, som endnu ikke er medtaget i fortegnelsen, men som efter nyeste medicinsk erfaring opfylder kravene hertil. Disse sygdomme vil herefter ved førstkommande revision kunne komme ind i fortegnelsen.

Endnu en gruppe lidelser, der eventuelt vil kunne anerkendes som arbejdsskader, er sygdomme, der i det konkrete tilfælde medicinsk erkendes at være fremkaldt af en skadelig påvirkning, der kan have sammenhæng med erhvervsarbejdet. Her kræves det, at sygdommen udelukkende eller i overvejende grad anses for at skyldes arbejdets særlige karakter. Det var samme bevisregel, der var gældende under ulykkesforsikringsloven for sygdomme opført på en liste i selve loven, og kun disse lidelser kunne dengang anerkendes.

Ulykkesforsikringsloven havde regler om en frivillig forsikringsmæssig dækning af mindre, selvstændige erhvervsdrivende, således at der blev ydet statstilskud til præmien. Da ordningen kun blev benyttet i meget beskeden omfang, og da der ved drøftelser med de interesserede organisationer forud for arbejdsskadeforsikringslovens udarbejdelse ikke var ønske om at opretholde ordningen, er der i dag kun inden for søfarts- og fiskeriområderne en – obligatorisk – ordning for selvstændige.

Der er pligt for arbejdsgiveren til at anmelde en arbejdsskade, der kan medføre krav på ydelser efter loven. Det udelukker ikke, at enhver anden har ret til at anmelde et skadetilfælde eller et muligt skadetilfælde.

Når talen er om erhvervssygdomme eller formodede erhvervssygdomme, har læger og tandlæger pligt til at anmelde tilfælde, de får kendskab til under udøvelsen af deres gerning.